

Sygn. akt I C 215/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jacek Chmura

Protokolant: protokolant sądowy Anna Więclaw

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2014 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: B. B.;

przeciwko: (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.;

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki B. B. kwotę 60.000 zł (sześćdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lutego 2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia;

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. Koszty postępowania stosunkowo rozdziela i z tego tytułu:

1. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Kaliszu kwotę 3.000 zł (trzy tysiące złotych) opłaty od zasądzonego roszczenia oraz kwotę 631,64 zł (sześćset trzydzieści jeden złotych 64/100) tytułem nieuiszczonych wydatków;
2. Zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki B. B. kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. W pozostałym zakresie koszty postępowania stron wzajemnie znosi;
4. Nie obciąża powódki pozostałymi nieuiszczonymi kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 lutego 2014 r. sprecyzowanym pismem z dnia 18.06.2014 r. (k.67), powódka B. B. wniosła przeciwko pozwanemu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka twierdziła, iż w dniu 15.05.2003 r. doszło do wypadku drogowego, na skutek którego syn powódki A. B. poniósł śmierć.

Sprawca zdarzenia J. M. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 16.10.2003 r. w sprawie II K 165/03 na karę pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 4 lat. Pojazd sprawcy wypadku był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Pismem z dnia 23.12.2013 r. powódka wystąpiła do pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o wypłatę 120.000 zł zadośćuczynienia. Pozwana nie ustosunkowała się do powyższego żądania.

Więć powódki z synem była bardzo silna. Po stracie syna powódka korzystała z terapii psychiatrycznej. Do chwili obecnej powódka ma trudności z zasypianiem, obniżony nastrój. Rozpoznano u powódki zespół depresyjny. Powyższe przesłanki uzasadniają żądanie zadośćuczynienia w kwocie 80.000 zł.

W odpowiedzi na pozew z dnia 25.04.2014 r. (k.30-34), pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż okoliczności wypadku, na skutek którego A. B. poniósł śmierć na miejscu wynikają z wyroku Sądu Rejonowego w Jarocinie. Pozwany przyznał również, że kierujący pojazdem J. M. posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie. Pozwany podniósł, że A. B. zmarł w 2003 r., a więc przed wejściem w życie art. 446 § 4 k.c., w związku z tym powódce nie przysługuje roszczenie o zadośćuczynienie jako osobie bliskiej i nie poszkodowanej przez zaistniały wypadek. Wskazana przez powódkę podstawa prawna żądania z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. nie może mieć w niniejszej sprawie zastosowania, gdyż przepis ten stanowi podstawę żądania zadośćuczynienia wyłącznie temu, którego dobro osobiste zostało naruszone czynem bezprawnym. W niniejszej sprawie delikt sprawcy był skierowany przeciwko życiu i zdrowiu A. B., a nie dobrom osobistym powódki. Śmierć osoby bliskiej w niniejszej sprawie nie stanowiła krzywdy dla powódki w rozumieniu art. 448 k.c. i w związku z tym powództwo powinno zostać oddalone.

Sąd ustalił następujące okoliczności faktyczne:

Powódka B. B. wraz z mężem K. B. prowadziła własne gospodarstwo rolne położone w Ł.. Razem z małżonkami B. mieszkali ich synowie A. i Ł..

(zeznania świadków: J. S. nagranie 00:07:42, k.64, K. B. nagranie 00:13:49-00:14:43, 00:20:26, k.64, zeznania powódki B. B. nagranie 00:24:55-00:27:20, k.64).

A. B. utrzymywał się z prowadzonej działalności gospodarczej, miał własne gospodarstwo położone w Ł., pomagał także w gospodarstwie rolnym rodziców.

(zeznania świadka: J. S. nagranie 00:07:42, k.64, K. B. nagranie 00:12:10, 00:13:49, k.64, zeznania powódki B. B. nagranie 00:24:37-00:26:27, k.64).

W dniu 15 maja 2003 r. doszło do wypadku drogowego, w trakcie którego J. M., kierując samochodem ciężarowym R., nie zachował należytych środków ostrożności i wskutek tego oraz nadmiernej szybkości w stosunku do dopuszczalnej, po przystąpieniu do manewru wyprzedzania rowerzysty, zjechał na lewy pas ruchu, zajeżdżając drogę jadącemu z przeciwka samochodowi marki R. (...), doprowadzając do czołowego zderzenia pojazdów, w wyniku czego ponieśli śmierć kierujący samochodem R. (...) A. B. oraz jego pasażer M. B..

(kopia wyroku Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 16.10.2003 r. w sprawie II K 165/03 k.39 akt szkodowych).

Wypadek miał miejsce niedaleko miejsca zamieszkania powódki B. B.. Powódka z mężem K. B. pojechali na miejsce wypadku. A. B. był jeszcze w samochodzie, w trakcie reanimacji. Zmarł w drodze do szpitala.

(kopia aktu zgonu k.41v akt szkodowych, zeznania świadka: K. B. nagranie 00:12:10-00:13:35, k.64, zeznania powódki B. B. nagranie 00:24:23, 00:27:51-00:28:46, k.64).

Wyrokiem z dnia z dnia 16.10.2003 r. w sprawie II K 165/03 Sąd Rejonowy w Jarocinie uznał J. M. winnym zarzucanego czynu z art. 177 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4. Samochód J. M. był ubezpieczony w pozwanym Zakładzie (...).

(kopia wyroku Sądu Rejonowego w Jarocinie z dnia 16.10.2003 r. w sprawie II K 165/03 k.39 akt szkodowych, okoliczność niesporna).

Śmierć syna A. była dla powódki B. B. tragicznym i traumatycznym przeżyciem. Stan silnej traumy utrzymywał się u powódki przez okres około 3 lat. Powódka nie pamięta pierwszego okresu po śmierci syna. Przez cały czas pozostawała pod wpływem leków uspokajających. Szczególnie ciężkim okresem były okresy świąteczne.

(zeznania świadka K. B. nagranie 00:15:47-00:16:44, k.64, zeznania powódki B. B. nagranie 00:36:17-00:37:53, k.64).

Do chwili obecnej powódka B. B. przeżywa żalobę po śmierci syna, często dowiedzą jego grób. Atmosfera w domu powódki, po wypadku zmieniła się radykalnie na gorszą. Powódka załamała się psychicznie, musiała korzystać z pomocy psychiatry i korzysta z tej pomocy do chwili obecnej. Pojawiły się u niej inne dolegliwości, np. niedosłuch.

(zeznania świadka: J. S. nagranie 00:08:22, 00:09:57-00:10:37, k.64, K. B. nagranie 00:15:47, 00:18:31-00:19:00, k.64, zeznania powódki B. B. nagranie 00:28:56-00:32:28, 00:33:22-00:34:24, k.64).

Syn powódki A. B. w chwili śmierci miał 21 lat. Z zawodu był mechanikiem samochodowym, planował założenie warsztatu na gospodarstwie rodziców. Utrzymywał się z działalności gospodarczej – montaż okien. Pomagał w gospodarstwie rodziców, opiekował się młodszym bratem. Sytuacja w rodzinie powódki po śmierci syna spowodowała, że zrezygnowała ona z części upraw i hodowli, np. plantacji truskawek i pomidorów. A. B. planował, że zamieszka na stałe z rodzicami. Miał narzeczoną, planował zawarcie związku małżeńskiego. Relacje powódki B. B. z synem A. były bardzo dobre.

(zeznania świadków: J. S. nagranie 00:10:37, k.64, K. B. nagranie 00:19:13-00:20:26, 00:21:26 k.64, zeznania powódki B. B. nagranie 00:38:47, k.64).

Śmierć syna była dla powódki doznaniem o charakterze traumatycznym i spowodowała zaburzenia w relacjach wewnątrzrodzinnych oraz wzajemnych związkach uczuciowych. Nie doszło do zupełnego zerwania więzi, ale do przytępienia uczuciowego, nadmiernej koncentracji na własnych przeżyciach, co skutkowało zaniedbaniem w opiece nad drugim synem oraz trudnościami w okazywaniu bliskim zainteresowania i pozytywnych emocji.

Powódka jest nadal podatna na doświadczanie silnych negatywnych emocji, które rzutują na sposób odzwierciedlania rzeczywistości. Nie dokonał się jeszcze proces przetwarzania i asymilowania traumatycznych wspomnień, co prowadzi do utrzymywania się symptomów zespołu stresu pourazowego. Występuje poczucie bezradności i beznadziejności, zahamowanie motywacji do podejmowania ukierunkowanych działań i znacznie obniżony nastrój. Obniża to jej sprawność funkcjonowania zarówno w zakresie codziennych czynności, jak również w pełnieniu ról społecznych (żony, matki).

(opinia biegłych psychologa i psychiatry k.80-86).

Nadal utrzymują się zaburzenia emocjonalne związane ze śmiercią syna. Istnieje możliwość ich ustąpienia w przypadku podjęcia aktywnej psychoterapii, na którą aktualnie powódka nie czuje się gotowa.

Po śmierci syna u powódki ujawniły się zaburzenia depresyjne będące wyrazem zaburzeń adaptacyjnych. Mimo podjętego leczenia psychiatrycznego nadal występują objawy depresyjne, co upoważnia do rozpoznania u powódki przewlekłej reakcji depresyjnej. Powódka nadal wymaga farmakoterapii, wskazane jest podjęcie psychoterapii. Biorąc pod uwagę występujące u powódki B. B. zaburzenia adaptacyjne po śmierci syna, można przyjąć, że jej uszczerbek na zdrowiu z tego powodu wynosi 10%.

(opinia biegłych psychologa i psychiatry k.80-86).

Ostateczne wnioski biegłych wynikające z badania i materiału dowodowego, wskazują, że syn był dla powódki osobą znaczącą, łączyła ich więź psychiczna o silnym natężeniu emocjonalnym. Powódka otrzymywała od syna uwagę, troskę, miłość, stąd sytuacja nagłej utraty ważnej dla niej osoby wywołała u niej kryzys psychologiczny i zaburzyła poczucie bezpieczeństwa. Powódka doświadczała obniżonego nastroju, płaczliwości, zaburzeń koncentracji uwagi, wycofała się społecznie. Trudności te były najsilniejsze w okresie kilku tygodni od przedmiotowego zdarzenia. Ich intensywność i długość trwania przekroczyła jednak typowe reakcje nieodłącznie związane z żałobą w rozumieniu psychologicznym, stąd można mówić o przedłużonym przebiegu procesu żałoby u powódki.

Aktualne samopoczucie powódki nadal jest zakłócone przez utrzymujące się zaburzenia depresyjne. Emocje związane ze stratą syna powodują zakłócenia w codziennym funkcjonowaniu psychospołecznym i zakłócają aktywność życiową powódki. Powódka podejmuje swoje codzienne obowiązki z trudem, nie utrzymuje satysfakcjonujących relacji z otoczeniem społecznym.

(opinia biegłych psychologa i psychiatry k.80-86).

W dniu 23.12.2013 r. powódka B. B., reprezentowana przez (...) SA w L., wniosła do pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 120.000 zł zadośćuczynienia, w związku ze śmiercią syna A. B..

(pismo powódki k.46-47 akt szkodowych).

Pismem z dnia 27.01.2014 r. pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. odmówił wypłaty żadanego zadośćuczynienia, wskazując, że nie ma do tego podstaw prawnych.

(pismo pozwanego k. 48 akt szkodowych).

Powódka B. B. wraz z mężem K. B. utrzymują się z gospodarstwa rolnego o łącznej powierzchni 17 ha. K. B. otrzymuje ponadto rentę chorobową w kwocie 800 zł miesięcznie.

(zeznania świadka K. B. nagranie 00:21:11, 00:21:51, k.64, zeznania powódki B. B. nagranie 00:35:01-00:35:44, k.64).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanego, zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności nie budzących wątpliwości dokumentów, zeznań świadków oraz zeznań powódki, które to zeznania Sąd uznał za wiarygodne. Sąd przyjął też za pełną i należycie uzasadnioną opinię biegłych psychologa i psychiatry, co do której strony nie zgłosiły żadnych zarzutów.

Biorąc pod uwagę wyżej ustalone okoliczności faktyczne, Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialność pozwanego wynika z ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego zawartego przez pozwanego ze sprawcą zdarzenia J. M..

Odpowiedzialność ta wynika z art. 822 § 1 k.c. i z art. 34 oraz art.36 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), które określają odpowiedzialność ubezpieczyciela w granicach odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego.

Podstawę odpowiedzialności cywilnej pozwanego za zdarzenie, które w postępowaniu karnym zostało zakwalifikowane jako przestępstwo z art. 177 § 2 k.k., na skutek którego syn powódki poniósł śmierć, stanowią przepisy art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. Ustanawiają one odpowiedzialność posiadacza pojazdu mechanicznego wobec poszkodowanego ruchem tego pojazdu przy uwzględnieniu przyczynowości, o której mowa, w art. 361 k.c. Związek przyczynowy między zdarzeniem, w którym uczestniczył A. B., a skutkiem w postaci jego śmierci jest oczywisty i wynika z ustaleń poczynionych w wyroku karnym. Skutkiem śmierci poszkodowanego są zaburzenia emocjonalne powódki – matki poszkodowanego. Między tymi zdarzeniami zachodzi adekwatny związek przyczynowy.

Powódka swoje żądanie w niniejszej sprawie opiera na podstawie art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c.

Aktualnie podstawą prawną dochodzenia zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek śmierci osoby najbliższej jest przepis art. 446 § 4 k.c., dodany ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy- Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731). Przepis ten wszedł w życie w dniu 3 sierpnia 2008 r. i znajduje zastosowanie do stanów faktycznych zaistniałych po tej dacie. Zdarzenie, w wyniku którego syn powódki poniósł śmierć, miało miejsce w dniu 15 maja 2003 r., tj. przed nowelizacją Kodeksu cywilnego i wprowadzeniem przepisu art. 446 § 4 k.c., co nie wyklucza, że roszczenie powódki zgłoszone w niniejszej sprawie nie znajduje podstawy prawnej.

Obowiązujący do dnia 3 sierpnia 2008 r. stan prawny nie dawał tak wyraźnej podstawy do przyznania członkom rodziny zmarłego zadośćuczynienia. Przyjmowano zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, że brak w kodeksie cywilnym odpowiednika art. 166 kodeksu zobowiązań, który stanowił podstawę roszczenia o zadośćuczynienie, oznaczał wykluczenie możliwości uwzględnienia tego rodzaju żądania. Nie oznacza to jednak, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie dostrzegano potrzeby naprawienia krzywdy wyrządzonej członkom rodziny zmarłego. W wielu orzeczeniach łagodząco restrykcyjną linię orzecznictwa przez stosowanie art. 446 § 3 k.c. do naprawienia także szkody niematerialnej (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 1968 r., I PR 424/67, LEX nr 6263, z dnia 27 listopada 1974 r., II CR 658/74, LEX nr 7619, z dnia 30 listopada 1977 r., IV CR 458/77, LEX nr 8032, z dnia 15 października 2002 r., II CKN 985/00, LEX nr 77043, z dnia 25 lutego 2004 r., II CK 17/03, LEX nr 328991 lub z dnia 22 lipca 2004 r., II CK 479/03, LEX nr 585760). Wskazywano także, że art. 446 § 3 k.c. stanowi podstawę żądania zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego, jakim jest relacja ze zmarłym najbliższym członkiem rodziny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2008 r., II CSK 459/07, nie publ.).

Po wejściu w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy- Kodeks cywilny oraz niektórych innych Ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731) uznano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09 (OSNC-ZD 2010/3/91, OSP 2011/2/15), że przepis art. 448 k.c., a nie art. 446 § 3 k.c. stanowi podstawę ochrony odrębnego dobra osobistego, jaką jest bliska relacja pomiędzy zmarłym, a osobą mu najbliższą.

W aktualnym orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, iż sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2010 r., III CZP 32/11, OSNC 2012/1/10, Biul. SN 2011/7/9).

Katalog dóbr osobistych, ujętych w art. 23 k.c., ma charakter otwarty, a doktryna i judykatura wskazują kolejne dobra osobiste w miarę rozwoju stosunków społecznych, doskonaląc tą drogą system ochrony tych dóbr. Rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Należy zatem przyjąć, że prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i 24 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09, OSNC-ZD 2010/3/91, OSP 2011/2/15).

Śmierć osoby najbliższej powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym. Nie każdą więź rodzinną niejako automatycznie należy zaliczyć do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie i rodzi poczucie krzywdy. Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 k.c. powinna zatem wykazać istnienie tego rodzaju więzi, stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób mu bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. Również, więc osoba dochodząca ochrony na podstawie art. 448 k.c. może być poszkodowana bezpośrednio i dochodzić naprawienia własnej krzywdy, doznanej poprzez naruszenie jej własnego dobra osobistego (patrz: Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11, LEX 852341).

Niewątpliwie powódkę jako matkę poszkodowanego należy zaliczyć do kręgu osób bezpośrednio dotkniętych skutkami zdarzenia z dnia 15 maja 2003 r. Śmierć osoby najbliższej zawsze stanowi traumatyczne przeżycie oraz może być przyczyną większych bądź mniejszych komplikacji życiowych osoby dotkniętej tego rodzaju stratą. Doświadczenie życiowe wskazuje, że dzieje się tak szczególnie w sytuacji, gdy śmierć najbliższego ma charakter nagły i niespodziewany, kiedy to łącząca osoby więź zostaje przerwana przez nieprzewidziane, tragiczne wydarzenie, na które poszkodowany nie był w stanie się odpowiednio przygotować. Bez wątpienia do kategorii tego rodzaju sytuacji należy śmierć poniesiona w wyniku wypadku komunikacyjnego, który jest zdarzeniem nieoczekiwanym i nagłym.

Jak wykazało postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie, tragiczna śmierć syna spowodowała dla powódki skutki w postaci silnych zaburzeń emocjonalnych. Powódka utraciła osobę, którą kochała i z którą była emocjonalnie silnie związana. Powódka mogła liczyć na wsparcie syna jeszcze przez wiele lat.

Biorąc pod uwagę wszystkie te okoliczności Sąd uznał, że roszczenie powódki, co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Określając wysokość kwoty zadośćuczynienia pieniężnego, Sąd kierował się przede wszystkim tym, że kwota ta winna obejmować rekompensatę krzywdy moralnej, tj. krzywdy pozostającej w sferze subiektywnych, wewnętrznych przeżyć danej osoby (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2010 r., I PK 88/10, LEX nr 737254; Agnieszka Rzetecka – Gil, Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania – część ogólna, Lex/el 2011, komentarz do art. 448 k.c.). Należy mieć na względzie, że dobro osobiste w postaci prawa do życia w rodzinie powinno zasługiwać na wzmoczoną w porównaniu z innymi dobrami ochronę, albowiem jego naruszenie stanowi dalece większą dolegliwość psychiczną dla członka rodziny zmarłego niż w przypadku innych dóbr, a jej skutki rozciągają się na całe życie osób bliskich. Dlatego doznana w tym przypadku szkoda jest godna ochrony z uwagi na naruszenie dobra „wysokiej rangi” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 kwietnia 2010 r., I ACa 178/10, LEX nr 715515).

Zdaniem Sądu opartym na powyższych kryteriach, kwotą adekwatną do doznanej przez powódkę krzywdy za naruszenie jej dobra osobistego w postaci więzi rodzinnej i emocjonalnej ze zmarłym synem oraz jej prawa do życia w rodzinie jest kwota 60.000 zł.

Nie sposób w sposób miarodajny i obiektywny wycenić stopnia bólu i cierpienia, jakie osoba dotknięta stratą najbliższego na skutek czynu niedozwolonego faktycznie odczuwa. Tragiczne zdarzenie miało dla powódki B. B. z pewnością ogromne negatywne znaczenie, a jego skutki w największym nasileniu były przez nią odczuwane przez okres 3 lat od śmierci syna. Powódka doznała silnych zaburzeń emocjonalnych, które pomimo leczenia psychiatrycznego, przekształciły się w przewlekłą reakcję depresyjną. Pomimo upływu 11 lat od chwili śmierci syna, powódka nadal odczuwa dolegliwości psychiczne z tym związane. Okoliczność ta świadczy o szczególnym natężeniu negatywnych przeżyć powódki, związanych ze śmiercią syna. Tak głębokie przeżywanie straty syna spowodowało w sytuacji życiowej powódki istotne negatywne skutki, w postaci osłabienia więzi z pozostałymi członkami rodziny (mężem i synem), a także zakłócenia w wykonywaniu przez nią codziennych czynności właściwych dla jej roli życiowej (żony i matki). Powódka, pomimo upływu czasu nadal odczuwa żalobę po synu, poczucie krzywdy po jego stracie. Przewlekła depresja doprowadziła po stronie powódki do 10-procentowego uszczerbku na zdrowiu, co uzasadnia wniosek, o nadzwyczajnych przeżyciach psychicznych powódki, odbiegających od przeciętnego poczucia żałoby po stracie bliskiej osoby.

Biorąc pod uwagę powyższe kryteria Sąd uznał, iż kwota 60.000 zł. jest kwotą odpowiednią do doznanych przez powódkę cierpień psychicznych, jak również spełni, swoje podstawowe cele w postaci zadośćuczynienia. Z tych względów Sąd orzekł jak w punkt I sentencji wyroku.

O odsetkach od powyższej kwoty zadośćuczynienia Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz.1152 z zm.). W niniejszej sprawie odsetki stały się wymagalne od dnia następnego po dacie decyzji pozwanego wydanej w przedmiocie odmowy wypłaty

zadośćuczynienia. Biorąc jednak pod uwagę żądanie pozwu, Sąd ustalił termin naliczania odsetek na dzień 10.02.2014 r. to jest dzień nadania pozwu w placówce pocztowej.

Sąd w punkcie II sentencji wyroku oddalił powództwo w zakresie przekraczającym zasądzoną kwotę 60.000 zł. uznając, że pozostała kwota żądanego zadośćuczynienia byłaby zbyt wygórowana i nie adekwatna to stopnia pokrzywdzenia powódki.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. , art. 102 k.p.c. i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.). Powódka wygrała sprawę w 75 % części i była w całości zwolniona od kosztów sądowych. W przedmiotowej sprawie powódka poniosła koszty procesu w wysokości 3617 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego na podstawie § 6 pkt.6) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) oraz opłaty od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł. Natomiast pozwana również poniosła koszty wynagrodzenia radcy prawnego i opłaty od pełnomocnictwa. 75% z kwoty 3.600 zł wynosi 2.700 zł. Kwotę tę Sąd pomniejszył o należny pozwanemu zwrot 25% kosztów zastępstwa procesowego w zakresie oddalonego powództwa , tj. o kwotę 900 zł. Dlatego w punkcie III.2 wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sąd obciążył pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotą 3.000 zł tytułem opłaty od zasądzonego roszczenia oraz kwotą 631,64 zł wydatków na opinię biegłego, która to opinia była potrzebna do wykazania okoliczności uzasadniających zasądzenie roszczenia powódki. W pozostałym zakresie koszty postępowania stron sąd wzajemnie zniósł i nie obciążył powódki pozostałymi, nieuiszczonymi kosztami postępowania.